

har faaet Lov til at føre Navnet Landsretssagførere. Jeg vil gerne slaa fast her, for at der ikke skal være Tvivl mulig, at de, som Lovforslaget nu vil blive, forudsat at Flertallets Ændringsforslag vedtages, selvfølgelig ikke har Lov til at skilte med at kalde sig Landsretssagførere, men det er hævet over enhver Tvivl, at de maa kalde sig „Underretssagførere med Ret til at føre Sager ved Landsretterne“ eller „med Ret til at procedere for Landsretterne“ eller „autoriseret til at procedere ved Landsretterne“, hvad man nu vil kalde det; de maa dog gøre Offentligheden opmærksom paa, at de har Ret til at føre Sager der. Forskellen, som opretholdes, er kun den, at de ikke fører Titel af Landsretssagfører. Med Hensyn hertil vil jeg sige, at for mig drejer det sig om Realiteter, ikke om Formaliteter. Naar man nu er naaet saa vidt, som Tilfældet er, synes jeg, at man kan være udmærket godt tilfreds. Jeg vil meget anbefale, at man vedtager Lovforslaget i den foreslaaede Skikkelse, og haaber saa, at det maa kunne gaa igennem i det andet høje Ting.

Steincke: Efter den lige saa udførlige som objektive Fremstilling, den ærede Ordfører har givet, skal jeg fatte mig i Korthed. Som det fremgaar af Betænkningen og af den ærede Ordførers Fremstilling, har det Mindretal, hvortil jeg hører, tiltraadt alle Ændringsforslag med Undtagelse af Nr. 4. Som den ærede Ordfører ogsaa fremhævede, er det dog for adskillige Punkters Vedkommende først sket efter ret langvarig Diskussion. Da der imidlertid er opnaaet Enighed, skal jeg angaaende de øvrige Ændringsforslag kun henvise til den Fremstilling, der er givet, og tilføje, at det eneste, om hvilket vi virkelig har været i Tvivl, var Betimeligheden af at indføre de forskellige fremmedklingende Titler i den nye Paragraf efter § 36. Naar vi er gaaet med hertil, er Grunden nærmest den i øvrigt opnaaede Enighed og Hensynet til, at de danske Betegnelser, man havde, i alt Fald delvis ikke var særlig tiltalende. Det maa, synes det i alt Fald mig, saaledes være meget ubehageligt at gaa omkring med den officielle Titel: Anklager, det lyder som en Trusel mod ens Omgivelser. „Advokat“ er bedre, mere neutralt og lyder ogsaa kønnere, naar det da ikke kommer i Sammenstillingen: Kammeradvokat, som leder Tanken hen paa „Kammerjunker“ eller lignende. „Protokolsekretær“ har vi

heller ikke noget imod; naar Indehaveren af denne Titel foretrækker den fremfor „Fuldmægtig“, synes vi, det vilde være Synd at misunde ham den. Endelig har Ordet „Præsident“ en saa god demokratisk Klang, at vi fra vor Side kun kan glæde os over, at det nærmest er fra konservativ Side, man giver dette Ord Borgerret i Sproget. Efter at vi saaledes har forsynet færre eller flere Medborgere med velklingende Titler, vil jeg rent parentetisk henstille, om vi ikke snart kunde tænke lidt paa os selv. Naar Landstingets Magt og Indflydelse forhaabentlig snart svækkes, synes jeg, at man til Trøst kunde indføre en Betegnelse som „Senator“ eller lignende; hvis Landstinget f. Eks. ophævedes, vilde det saa ikke være overordentlig pænt at have Betegnelsen „Eks-Senator“ paa sit Visitkort, ligesom „Landstingspræsident“ var langt at foretrække for „Formand“. Det er kun nogle Betragtninger, jeg henstiller til Overvejelse ved den Grundlovsrevision, som kommer.

I øvrigt er der altsaa kun det ene Spørgsmaal om Underretssagførernes Stilling, som — jeg kan egentlig ikke sige, har skilt os i Udvalget, men som har bevirket, at vi ikke er saa tilfredse med det fremkomne Resultat, at vi har ment at ville stemme derfor. Med Hensyn til dette Spørgsmaal udtalte jeg allerede ved Sagens første Behandling, at vi vilde være meget villige til at gaa videre i Hensyntagen til Underretssagførernes berettigede Interesser, end Folketinget havde ment det rigtigt, navnlig saafremt der i Udvalget kunde tilvejebringes og ret hurtigt tilvejebringes Enighed om et absolut fornuftigt Resultat. Det Forslag, som efter svære Fødselsveer har samlet Udvalgsflertallet, Venstre og det konservative Folkeparti, som senere har faaet Tilslutning fra de Radikale, og som, efter hvad vi har kunnet høre eller mærke, egentlig ikke rigtig tilfredsstiller nogen af Parterne, er heller ikke for os saa tilfredsstillende, at vi mener at burde stemme for det. Jeg har den Opfattelse, at naar man ikke vil gaa til at sige, at enhver Sagfører, Overretssagfører eller Underretssagfører, skulde aflægge Prøve for at kunne kalde sig Landsretssagfører, saa kan man ikke opnaa noget rigtig retfærdigt Resultat. Uddannelsen alene er ikke i og for sig et Bevis for Evne til at procedere, ligesom Mangel paa Uddannelse ikke er et Bevis for Mangel paa Evne til denne specielle Procedure. Vi har altsaa intet imod, at alle de Un-